

רע"פ 7807/17 - נאحد סאלח מוחা�mid נגד לוקמאן עבד אלטיף
מוחা�mid, מוחמד עבדאלטיף סאלח מוחা�mid

בבית המשפט העליון

רע"פ 7807/17 - א'

כבוד השופט ח' מלצר
נאחד סאלח מוחা�mid

לפני:
המבקש:

נ ג ד

1. לוקמאן עבד אלטיף מוחা�mid
2. מוחמד עבדאלטיף סאלח מוחা�mid

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בחיפה (כב' השופטים: י' גריל, ב' בר-זיו, וא' לוי) ב-ע"פ 17445-04-17 מתאריך 27.09.2017; הودעה מטעם המשיבים מתאריך 17.10.2017

בשם המבקש: ע"ד מוחা�mid ג'מאں

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בחיפה (כב' השופטים: י' גריל, ב' בר-זיו ו-א' לוי) ב-ע"פ 17445-04-17 מתאריך 27.09.2017, בגיןו בית המשפט המחויז הנכבד ביטל את החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט ה' אסיף) ב-ת"א 733-10-15, מתאריך 22.02.2017, אשר בה התקבלה בקשה המשיב לפיקודת בזכון בית משפט. במסגרת פסק הדין בית המשפט המחויז הנכבד השיב את הדיון בעניינים של הצדדים בבית משפט השלום הנכבד כדי שזה יפסוק בו בהתאם למתחוה שפורט בפסק הדין.

2. בד בבד עם הגשת בקשה רשות הערעור - המבקש הגיש בקשה לעיוב ביצוע פסק דיןו של בית המשפט המחויז

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

הנכבד וזאת עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

אביא להלן, בתמצית, את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשתה.

רקע

3. بتاريخ 01.10.2015 המבוקש הגיע תביעה למתן צו מניעה קבוע וצו עשה נגד המש��בים, ובמסגרתה הוא טען כי הצדדים הם בעליים ומחזיקים בmgrשים סמוכים באותו חלקה, כאשר מאז שנת 1997 הופרש מהחלוקת שטח של 189 מ"ר עברו דרך פרטית, אשר המבוקש טען כי היא יודעה לשרת אותו בלבד, כי למשיב 1 אין כל זכות מעבר בה, וכי למשיב 2 ישנה זכות מעבר בה לחלקה שלו בלבד (להלן: הדרכ).

4. במסגרת התביעה, המבוקש טען כי המש��בים ביצעו בנייה, החודרת בדרך באופן שבו הם סגרו את המקום שיועד לחניה בתוך המגרש אותו הם מחזיקים, וכי כפועל יוצא ממעשייהם, לדבריו, הדרך הפכה לחניון פרטי של המשﬁבים, המגנים שם את רכבייהם, ונכנסים לשם רגילה.

5. המבוקש עתר איפוא לצו מנעה קבוע, שימנע מהמשﬁבים לחנות בדרך. כן ביקש המבוקש למנוע מהמשיב 1 להשתמש בדרך, ואף לאסור על המשﬁבים לבצע פעולות בנייה בדרך, כמו גם להרים כל מבנה שנבנה בתחום הדרכ.

6. بتاريخ 22.12.2016, לאחר גלגולים שונים שלא מצאתי מקום לפרטם כאן, בית משפט השלום הנכבד (כב' השופת ה' אסיף) הכריע בתביעה (להלן: פסק הדין האזרחי). במסגרתו זו נקבע כי יש להעדי את גרסת המבוקש על פני גרסת המשﬁבים, וכך נפסק:

"השימוש היחיד המותר בדרך הוא למעבר ברגל או ברכב, והוא מותר רק לבני הזכויות בחלוקת ב/1-ב/4 ולאבי ביתם... ניתןanza צו מנעה קבוע, האסור על הנتابעים [המשﬁבים – ח"מ], או מי מטעם לחנות בדרך המסומנת "דרך 40", וכן אוסר עליהם לבצע כל פעולה בנייה או כל פעולה אחרת בדרך".

7. بتاريخ 11.01.2017 המבוקש הגיע לבית משפט השלום הנכבד בבקשת ביזון לפני הפקודה, ובמסגרתה הוא טען כי המשﬁבים מפרים את פסק הדין האזרחי, בכך שהם נכנסים לרכבייהם עד לכיסת ביתם "ומגנים את רכבים [כך במקור – ח"מ] בזמןם השונים ולתקופות קצרות" (ראו: סעיף 4 לבקשתה).

8. بتاريخ 22.02.2017 בית משפט השלום הנכבד, לאחר שמייעת ראיות, קיבל את בקשה הביזון (להלן: ההחלטה בבקשת הביזון). במסגרתו זו נקבע כי בכל מקרה בו המשﬁבים יפרו את פסק הדין, בין בעצמם, ובין על ידי אחרים הם יחויבו בקנס בסך של 1,000 ש"ח עבור כל הפרה. במסגרתו זו נפסק, בין השאר, כדלקמן:

"עליה בידי הנתבע [ה המבקש – ח"מ] להוכיח כי הנتابעים [המשיבים – ח"מ] מעמידים בדרך רכבים, ואינם עושים בה שימוש רק למעבר, כפי שמתיר להם פסק הדין... בפסק הדין, נקבע כי השימוש היחיד המותר בדרך הוא למעבר ברגל או ברכב. נאסרה מפורשות חניה בדרך, ומשמע שאסורה העמדת רכב בדרך, ولو לשם פריקה או טעונה" (ההדגשה במקור – ח"מ).

9. המשיבים הגיעו על החלטה בבקשת הבזיזון, ובמסגרתה הם הגיעו על ממצאיו של בית משפט השלום הנכבד וכן על פרשנותו להגדרת המונח "חניה".

10. بتاريخ 27.09.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קובל את הערעור במובן זה שהוא ביטל את ההחלטה בבקשת הבזיזון, וקבע כי בית משפט השלום הנכבד יתן החלטה חדשה בבקשת זו, והכל בהתאם למתווע שפורט בפסק דין, וכן נקבע:

"אנו סבורים, כי הפרשנות שניתן בית משפט קמא לאמור בפסק דין רואיה לבחינה מחדש, בשים לב להנחיותינו... כי אנו סבורים שלא היה מקום לפרשנות הצרה ביותר שניתן בית משפט קמא לפסק דין... בנוסף, אנו סבורים, כי לא היה מקום לקבוע שהסנקציה אותה קבע בית משפט קמא בהחלטתו, תחול בכל מקרה בו יופר פסק דין "על ידי אחרים"... לפיך, על בית משפט קמא לבחון את הבקשה להטלת סנקציה לפי פקודת ביזון בית המשפט, בהתייחס למי שהגיע לביתם של המערערים לפי הזמןתם, כגון, אורח המוזמן לביתם (ולרבבות בני משפחתם), או ספק המביא להם סchorה. לכן, ובשים לב לקביעותינו אלה, דהיינו, הן ביחס לשום הגדרת איסור הchnia, והן ביחס לתחולת הסנקציה על "מי מטעם" של המערערים, אנו מורים על החזרת הדיון בתיק בפני בית משפט קמא. בית משפט קמא יבחן, אפוא, מחדש את העדויות שהובאו בפניו, ואת הסרטונים, על מנת לקבוע, לנוכח האמור לעיל, האם הפרו המערערים את פסק דין, והאם יש הצדקה לנ��וט כנגדם בסנקציה לפי פקודת ביזון בית המשפט?... התוצאה מכל האמור לעיל היא, שההחלטה בית משפט קמא מיום 22.2.2017 – מבוטלת, ובית משפט קמא יתן את החלטתו החדשה, בהתאם לכל המפורט לעיל" (ראו: עמ' 8-9 לפסק דין).

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שבפני.

11. בבקשת למתן רשות ערעור המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בעת שניתן פרשנות מרוחיבה מדי, לגירושו למשג "chnia", וזאת, לשיטתו, מעבר לפרשנות שניתנה למשג זה בידי בית משפט השלום הנכבד בפסק דין האחרון. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי הנכבד חריג בכך מסמכותו והתערב בפסק דין האחרון, שהינו פסק דין חלוט.

בסיום הדברים, המבקש עותר לבטל את פסק דין של בית המשפט המחוזי הנכבד.

12. לאחר עיון בבקשתו, הגיעו לכל מסקנה כי דין הבקשה להיחות בשלב זה, תוך שמירת זכויות וטענות הצדדים,

ומוביל להבע עדמה לגופו של עניין, וזאת אף מוביל להידרש לתגובה המשיבה. הטעם לכך נועז בעובדה שהדיון בבקשת לפיקודה -טרם מוצחה בערכאות הקודמות, שכן הוא הוחזר, כאמור, לבית השלום הנכבד לצורך בחינה מחודשת של הראיות, ויתכן כי הוא הגיע שוב לדין בפני בית המשפט המחויז הנכבד. לפיכך סבורני כי בעת זה טרם בשלה העת לדין בבקשת למתן רשות ערעור (השוו: רע"פ 5530/16 אופנהיימר נ' המועצה האזורית מנשה (13.12.2016)).

13. טרם סיום אצין כי כעולה מהודעת המשיבים שבכותרת – בתאריך 02.10.2017 בית המשפט המחויז הנכבד דחה בקשה לעיקוב ביצוע פסק הדין, מושא הבקשתה למתן רשות ערעור שבכותרת. יש להזכיר על כך שבא-כוח המבקש, נמנע מלצין עובדה זו בבקשתה, תוך שהוא מגיש בקשה מקבילה לעיקוב ביצוע בבית משפט זה, ולא אוסיף.

14. סוף דבר – הבקשת נדחתה, תוך שמירה של זכויות וטענות הצדדים. נוכח מסקנתי זו, הבקשת לעיקוב ביצוע פסק דין של בית המשפט המחויז הנכבד – מתניתרת.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשע"ח (17.10.2017).

5129371

ש י פ ט